

STACEY KENNEDY

ZACHRAŇ
me

Jenom výměnný obchod.
Jenže plány se mění...

 metafora

STACEY KENNEDY

ZACHRAŇ
mě

Přeložil Jan Lusk

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zesnulými, je pouze náhodná.

Save Me © 2021 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Jan Lusk, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-728-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-727-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-280-6 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky o duševních traumatech.

*Všem, kdo na cestě za láskou
opustili svou komfortní zónu.*

PROLOG

*K*do říká, že život je těžký, ví, o čem mluví. V obývacím pokoji bytu, v němž Hazel Roseová bydlela se svými dvěma nejlepšími kamarádkami Elise a Zoey, se cítila přesně takto. Teď byly obě její nejbližší přítelkyně zasnoubené a Elise, která nosila prstýnek teprve krátce, se právě stěhovala z jejich bytu ke snoubenci Archerovi. Všechny její věci byly naloženy do aut čekajících venku, aby je odvezly pryč, a Hazel se svíravým pocitem v hrdle hleděla na svoje nalakované nehty.

„Proč se tváříš tak smutně?“

Hazel se lekla a přinutila se pohlédnout do Elisiných tmavě hnědých očí. Posadila se na konferenční stolek a dlouhé hnědé vlasy si přehodila přes jedno rameno. Nebylo divu, že se Elise zasnoubila a stěhuje se pryč. Měla všechno, po čem Hazel sama toužila. Po tělesné stránce byla Elise zdravá a silná. Po stránce emoční byla ještě silnější. To jí Hazel záviděla nejvíc.

„To není smutek,“ opáčila Hazel.

Samozřejmě, Hazel měla nevýslovnou radost, že Elise i Zoey našly své spřízněné duše, ale malý, nepatrný kousek jejího já, za který se styděla, jim záviděl. Chtěla mít přesně to co ony, a přesto neměla sílu o to bojovat. Poslední kluk ji ranil tak, že se z toho nikdy nevyлéčí.

„Tobě a Archerovi to opravdu přeju,“ pronesla o něco přesvědčivěji.

Elise však neobelhala. „Hazel,“ přimhouřila oči.

Hazel bylo tohle vykrucování nepříjemné, ale věděla, že se tomu nevyhne. Vzdychla, připravená přijmout pravdu, před níž utíkala.

„Nechtěla jsem o tom mluvit, protože bych byla nerada, kdyby sis dělala starosti.“ Týdny ubíhaly a tajemství, které Hazel tížilo, bylo čím dál těžší vyjevit. Všichni kolem byli tak šťastní, že to nechtěla kazit.

„Já to snesu,“ ujistila ji Elise chlácholivě. „Víš přece, co jsem zač. Pomůžu ti všechno vyřešit. Tohle zvládneme.“

Hazel se znovu zachvěla. S Elise byly nejlepší kamarádky už od základní školy. Neexistovalo mezi nimi žádné tajemství, a když se Elise stala soukromým detektivem, její čich na pravdu jako by se ještě zostřil. Došlo jí, že z tohohle se nevykrotí.

„Sama neutáhnu nájem. Rozhodla jsem se byt pustit, ale nemám potuchy, kam se vrátím.“ Mohla se samozřejmě vrátit domů k rodičům, ale to bylo to poslední, po čem toužila.

Elise chytla Hazel za ruku a pevně ji sevřela. „Říkala jsi, že ti nebude vadit, když se odstěhuju. Proč jsi netrvala na tom, abych zůstala, dokud si nenajdeš novou parťačku?“

Hazel se ušklíbala. „Nemůžeme pořád bydlet spolu. To je v pořádku. Někoho si najdu. Možná mi můžeš pomoci s hledáním nového bytu.“ Sama slyšela ublížený tón ve svém hlase. Netušila, kde se to všechno zvrtilo. Na střední škole by se byla s radostí vdala. A teď si byla jistá, že z ní bude stará panna se smečkou koček, až na to, že žádné kočky nemá. Děs.

Elise zjihla nad záchvěvem sebelítosti, který z Hazel čišel.

„Fajn. Kdy je potřeba to provést?“

„Zítra.“

Elise vytřeštila oči. „Cože? Zítra?“

Hazel by si nejraději našla díru v zemi a skočila do ní. Od chvíle, kdy jí Elise řekla, že se stěhuje, se ujišťovala, že to nějak vyřeší, ale čas se krátil a řešení pořád nikde.

„Vím, že je to zlý. Ale když jsem to oznámila panu Woodovi, požádal mě, abych se odstěhovala brzy, protože má zájemce, a já jsem souhlasila.“

Elise sevřela rty do tenké čárky. „Proč jsi souhlasila, když jsi ještě nic neměla?“

„Měla jsem špatný svědomí,“ přiznala Hazel. Její nejhorší vlastnost. Vždycky cítila odpovědnost za ostatní, což často končilo nemile. „A navíc, Zoey mi slíbila, že můžu zůstat u ní, dokud si něco nenajdu.“ Zoey volala před půl hodinou v návalu paniky, když jí došlo, že už nezbývá příliš možností.

„Proč chceš zůstat u Zoey?“ pronesl za ní tichý, pobavený hlas.

V žaludku jí zabublalo. Odvážila se ohlédnout přes rameno, kde stál s krabicí v rukou Kieran Black. Pane-

bože, žádný chlap by neměl vypadat *tak dobře*. Kieran byl newyorský hasič a taky kamarád, třebaže pochybovala, že tahe kategorie je pro něj ta pravá, když o něm každou noc fantazírovala tak dlouho, až si musela rukou zajet mezi stehna. Tělo měl vypracované dlouhými hodinami triatlonového tréninku. Štíhlé svaly obalené dalšími svaly poskytovaly očím potěšení, při němž Hazel myslela na věci, které ji u jiných mužů ani nenapadly. Ani u toho jediného, o němž si kdysi myslela, že ho miluje. Jediného, kterému dovolila se jí dotknout. Ale na Kieranovi bylo něco uhrančivého, co si nedokázala vysvětlit. Z jeho vlídných zelených očí jiskřilo rošťáctví a navíc ještě cosi natolik silného, že měla chuť se tomu poddat. Jeho elegantně zastřižené špinavě blond vlasy přímo lákaly k vískání a jeho krátká bradka... Jaký by to asi byl pocit, mít ji mezi nohama?

Uvědomila si, že na něj zírá, a zrudla. „Ach, to nic,“ vykoktala, aby přerušila ticho. „Jen mě napadlo, že s ní chvíli zůstanu.“

Kieran se zamračil a odložil krabici na zem.

„Jakýpak nic, když se tváříš tak smutně.“

Krucinál, proč je na ní všechno tak vidět? Podrážděně rozhodila rukama.

„Vážně vypadám smutně?“

„Jo,“ potvrdili jednohlasně Elise a Kieran.

Nádhera, fakt nádhera. Sáhla po své oblíbené cole na stolku vedle Elise a zhluboka se napila. „Zítřka se musím odstěhovat,“ vysvětlila pak Kieranovi, „a vůbec netuším, kam půjdu.“

Ticho.

„Ke mně,“ usmál se Kieran.

Jeho úsměv byl vcelku nevinný – na rozdíl od jejích myšlenek. Pokud by bydlela u něj, určitě by ho zahlédla cestou ze sprchy. Možná i bez košile. Ach bože, viděla by ho rozcuchaného a ospalého po probuzení. *Špatný nápad. Hrozně, příšerně špatný nápad.*

Kieran si ji prohlížel, pak se zasmál.

„Úplně nechápu, proč tě to tak zaskočilo. Mám volný pokoj a ve sklepě místo na tvoje věci. Můžeš tam být, dokud si něco nenajdeš.“

Jasně, a dobrovolně se stát závislou na masturbaci.

„To nemuselo být,“ zmohla se Hazel na odpověď.

„Co nemuselo být?“ zajímal se Archer, který položil krabici na Kieranovu. Měl krátké uhlazené hnědé vlasy, dodávající mu vlídný zjev, ale jeho tmavě modré oči byly divoké.

Elise se rozzářila, když ji zezadu objal a políbil ji na krk.

„Hazel se zítra musí vystěhovat z bytu, protože byla moc hodná. Kieran jí nabídl svůj pokoj pro hosty, dokud si něco nesežene.“

„Aha,“ odtušil Archer a usmál se na Hazel. „Chceš pomoci se stěhováním? Můžu přivést pár kluků.“

To snad není pravda. Hazel se před chvílí sotva udržela před Kieranem, a to ho ani nepotkávala každý den. Není tak vyrovnaná jako Elise a Zoey, určitě se naprosto ztrapní.

„Ehm...“

„Jo, prima nápad,“ řekl Kieran Archerovi, aniž si všiml, jak Hazel rudnou tváře. „Pár kluků od nás určitě taky přijde. Sbalíme ti věci raz dva a půjdeš ke mně.“ Ukázal na dveře. „Pojď, přineseme ti nějaký krabice.“

Hazel se podívala na Elise, Archera a znovu na Kierana, kteří všichni čekali na její odpověď. Neměla příliš na výběr. Vrátit se k rodičům, kteří by z ní nespustili oči a udělali jí ze života peklo. Nastěhovat se k Zoey, která byla tak zamilovaná do Rhyse, že by Hazel nepochybně noc co noc poslouchala jejich vášnivé vzdechy.

Zírala na Kierana a jeho sladký úsměv. „Víš to jistě?“ zeptala se.

Tentokrát jeho úsměv nebyl tak nevinný.

„Samozřejmě. Jsi kamarádka. Rád ti pomůžu.“

Správně. *Kamarádka*. Kamarádka, která by z něj strhala šaty.

„Mockrát díky, Kierane. Je to od tebe milý. Slibuju, že se nezdržím dlouho, jenom dokud si nenajdu nový bydlení.“

Když na ni mrknul, div nenadskočila.

„To je v pohodě, Hazel. Mám rád tvou společnost.“

To ano, ale snese její zamilované pohledy?

KAPITOLA 1

*K*ieran Black seděl u jídelního pultu ve své kuchyni a usrkával vroucí kávu. Začínal chápat smysl rčení „každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán“. Jeho spolubydlící z posledních tří dní, Hazel Roseová, si stoupla na špičky a natáhla se po hrnku na prostřední polici linky. Spodní lem už tak krátkého tílka se vytáhl a odhalil štíhlý pas, po němž měl sto chutí chňapnout. Její hladká kůže posetá pihami mu vhněla do úst sliny a slabiny se mu svíraly touhou, která ho ty tři dny pomalu zabíjela.

Sakra. Je to tak a může si za to sám.

Ale když viděl ve světlemodrých Hazeliných očích strach a smutek, nemohl si pomoci. Styděl se sám za sebe. Styděl se i teď, ale sílu touhy si uvědomil teprve, když se ocitl v její blízkosti.

Uvědomění je svině.

Během krátkého času, který s ní strávil, poznal, že je Hazel hodná, milá, všímavá, sexy, zkrátka všechno, co si muž představuje, když hledá ženu. Všechno, co by Kieran *neměl* chtít. Od časů nehezkého rozvodu svých rodičů, kdy ho používali jako nástroj proti sobě navzájem, si přísahal, že nikdy nezraní druhého člověka tak, jako to udělali oni. Pokud věděl, Hazel poslední rok s nikým nechodila, nepěstovala známosti na jednu noc a vůbec pochyboval, že myslí na sex. Se svým naivním a romantickým srdcem nebyla nic pro něj. A přece... přece... když se vytáhla ještě výš a kraťasy se jí zařízly do nádherného zadku, dal by levou nohu za jedinou noc.

Když se natahovala ještě víc, konečně se zvedl. „Podám ti to.“

Vyjekla a otočila se, a když si všiml jejích vykulených očí, došlo mu, že vykřikl. Zasmál se, přestože sám cítil napětí.

„Ještě si něco uděláš,“ podotkl jemně.

„Asi máš pravdu.“ Udělala mu místo a její úsměv ho zahřál u srdce. „Díky,“ řekla, když jí podal hrnek.

„Není zač.“ Vrátil se na židli u baru a ke své kávě a napadlo ho, že už si stihl zvyknout, že když se probudí, ona už je v kuchyni. „Co máš dneska v plánu?“ zeptal se, aby se přinutil myslet na něco jiného, než že ji ohne přes kuchyňskou linku.

„Jenom práci.“ Nabrala si do hrnku trochu jogurtu, malin a müsli a přisedla si k němu. „Naše šéfredaktorka je poslední dobou nějak rozladěná, což znamená, že všichni musíme makat jako blázni.“

„To je sranda.“

„Právě že není.“ Opřela se bokem o pult a lžící míchala jogurt. „Co budeš dělat ty?“

„Ráno se půjdu proběhnout.“ Nejen jako trénink na nadcházející závod, ale také aby utlumil touhu, která mu tepala v žilách. „Pak musím nakoupit a vyřídit nějaký pochůzky. Večer jdu do Phoenixu.“

„To zní skvěle,“ přikývla a zarděla se, když uslyšela název exkluzivního erotického klubu, který patřil mezi nejdražší a nejznámější v New York City.

Potlačil úsměv. Za svých devětadvacet let ještě nepotkal nikoho tak nevinného jako Hazel. Po celý svůj dospělý život byl obklopen lidmi plnými vášně, kteří milovali sex, a čím bizarnější, tím lepší. Od prvního týdne vysoké školy byl pravidelným hostem erotických klubů a soukromých večírků. Na těchto akcích, kam chodívala newyorská smetánka, se také seznámil s Rhysem, majitelem Phoenixu, jehož byl zakládajícím členem. S Rhysem navázali pevné přátelství, a stejně tak s Archerem, šéfem ochranky klubu. Záměrně se stranil rodičů, aby nenarušovali jeho život, ale novou rodinu našel v přátelích a pro kohokoli z nich by skočil do ohně.

Postavila se naproti němu, a jak založila ruce na prsou, rýha mezi nimi se pěkně rýsovala. Kieranovi se skoro zastavil dech. Přísahal by, že to dělá schválně, aby ho popichovala, ale Hazel taková nebyla. Červenala se, kdykoli o ni někdo zavadil pohledem – takovouhle provokaci by nezvládla.

„Půjdu s Elise obhlédnout pár dalších bytů.“

„Jak už jsem říkal, není třeba spěchat.“

Zamrkala na něj dlouhými řasami.

„Je fajn tu nebýt sám.“

„Díky, ale vážně nechci zneužívat tvou pohostinnost.“

Už už jí odpověděl, že u ní nic podobného nehrozí, ale někdo zaklepal a Hazel upalovala ke dveřím jako zajíc prchající před liškou. Otevřela dveře a za nimi stál Kieranův dlouholetý přítel Hunt Walker. Vešel dovnitř a světle hnědýma očima si prohlédl scénu, jak měl ve zvyku už předtím, než se stal policistou. Zlatavé vlasy měl schované pod baseballovou čapkou s logem Yankees. Na sobě měl dlouhé sportovní trenýrky, upnuté tričko a tenisky. I když Hunt neplaval ani nejezdil na kole, vždycky s Kieranem běhal. Poté co si prohlédl Hazel, podíval se na Kierana a mírně nakrčil čelo. Huntovi nikdy nic neuteklo.

Kieran zavrtěl hlavou a zamířil ke dřezu. Vylil zbytek kávy a strčil hrnek do myčky. Pak se obrátil k Hazel. „Kdybys chtěla, abych šel s tebou, stačí říct.“

„Ani náhodou,“ opáčila. „Jsi ještě větší hnidopich než Elise.“

Včera se s ní šel podívat na jeden byt. „Jo, protože to byl pěkný humus. Zasloužíš si něco lepšího, Hazel.“

Její tváře nabraly sytější červenou barvu.

Hunt sledoval situaci jako policajt, vnímal každý pohyb, zatímco si Kieran obouval a zavazoval běžecké boty.

„Na viděnou později, Hazel,“ zavolal.

„Ahoj,“ zamávala mu. Nemohla od Kierana odlepit pohled.

Kieran by byl přísahal, že se na něj dívá, jako by ho chtěla políbit na rozloučenou. Potlačil nutkání vzít ji

do náruče a odnést do ložnice a vykročil do tichého slunečného rána.

Bydlel na Upper East Side. Honosný viktoriánský dům patřil k tomu druhu staveb, které do všech směrů vyzařovaly starosvětskou eleganci. Byt zdědil po dědečkovi z otcovy strany, a jedině díky němu z něj nebyl úplný vyvrhel. Rodiče se rozvedli, když bylo Kieranovi dvanáct, a děda mu pomohl přečkat bouřlivé časy tím, že si ho často brával k sobě. Místo aby svůj majetek odkázal synovi, přenechal ho vnukovi, čímž se Kieranův vztah s otcem nadobro rozpadl. Ale dědu Kieran miloval a dokázal ocenit pomoc, jakou mu jeho peníze poskytly.

„Nechceš mi říct, co to má znamenat?“ zeptal se Hunt, když sešli po schodech z domu.

„Nechci,“ uzavřel téma Kieran a soustředil se na rozvíčku a protažení a uvolnění svalů před během.

Když si protáhl lýtka, zvedl Hunt obočí. „Vážně mi nechceš něco říct?“

„Připrav se k běhu,“ opáčil Kieran. Nebyl si jistý, zda dokáže zformulovat jasnou větu. Vyběhl plnou rychlostí, poháněn emocemi. Prvních deset minut ho všechno bolelo, každý krok pálil, nohy i plíce křičely, ať zastaví, dokud se nedostal do stálého rytmu a tělo se necítilo volněji a lehčeji.

Když doběhli k East River a vydali se po dlážděném nábreží, zvolal ze zadu Hunt: „Do prdele, chlape, zpomal.“

Kieran se ohlédl přes rameno a sotva vnímal bolest. Ale stačil jeden pohled na belhajícího se Hunta a došlo mu, že to přehnal. Hunt cvičil v posilovně a stavěl na odiv svoje svaly. Kieran byl šlachovitý z dlouhých běhů,